

vy mají mnohem širší obor působnosti než podávání zpráv o majetkových poměrech, neplyne z toho ještě, že podnik, který se omezuje na podávání zpráv o majetkových poměrech k jiným než obchodním účelům, vymyká se pojmu soukromého detektivního podniku, neboť provozování i jediného oprávnění té které živnosti jeví se provozováním živnosti, jež oprávnění to obsahuje.

Jsou tedy veškeré námitky stížnosti bezdůvodny a bylo ji zamítnouti.

Č. 4398.

Vývozní poplatky: Pro vyměřování poplatků vývozních platí všeobecné předpisy o vyměřování poplatků, zejména též stran promlčení a stran dodatečného zvýšení poplatku nesprávně nízko vyměřeného.

(Nález ze dne 10. února 1925 č. 2596.)

Věc: Ludwigshalter Holzindustrie (adv. Dr. Otto Stein z Prahy) proti ministerstvu obchodu, sekce pro úpravu dovozu a vývozu stran poplatku vývozního.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Za povolení k vývozu 140.000 kg měkkých sudových dužin z V. ve Slezsku do Uher v ceně 200.000 K vydané dne 29. července 1921 vyměřil st-lce úřad pro zahraniční obchod poplatek 1000 K, který st-lka zaplatila. Platebním rozkazem z 8. června 1923 změnilo min. obchodu vyměření poplatku toho na 44.800 K, poněvadž dle sazby platné od 1. července 1921 činí poplatek za vývoz sudových dužin do Uher z 10.000 kg 3200 K a tudíž za 140.000 kg 44.800 K. Poněvadž st-lka dříve vyměřený poplatek 1000 K zaplatila, bylo jí uloženo zaplatiti ještě rozdíl 43.800 K.

Do tohoto rozhodnutí podala strana stížnost k nss, kromě toho však také rozklad k min. obch. K rozkladu tomu změnil žal. úřad nař. rozhodnutí z 8. června 1923 výnosem ze 4. října 1923 v tento smysl: Za povolení z 29. VII. 1921 byl vyměřen poplatek $\frac{1}{2}\%$ z udané ceny 200.000 Kč v částce 1000 K, ačkoliv dle sazby platné od 1. července 1921 měl býti správně vyměřen částkou 1000 K za 10.000 kg dužin, tedy ze 140.000 kg v částce 14.000 K, takže za uvedené povolení jest st-lka povinna doplatiti částku 13.000 K.

St-lka byvši vyzvána, aby se vyjádřila, zda vzhledem k této změně nař. rozhodnutí pokládá stížnost za bezpředmětnou, vyjádřila se záporně a prohlásila, že setrvává na stížnosti své i proti tomuto změněnému rozhodnutí.

O stížnosti té uvažoval nss takto:

Stížnost namítá především, že nelze spolu srovnati, aby poplatek za povolení k vývozu sudových dužin obnášel 1000 K za 10.000 kg, když poplatek za povolení k vývozu suroviny obnáší méně.

Úvahou touto nemohl se nss zabývat, když § 3 zák. z 24. června 1920 č. 418 Sb. poskytl úřadu pro zahr. obchod a tím též min. obch., na které po zrušení úřadu pro zahr. obchod zákonem z 19. ledna 1922 č. 25 Sb. agenda tohoto úřadu přešla, oprávnění, aby za povolení k do-

vozu nebo vývozu vybíral poplatky a jejich výši stanovil. Poplatek za vývoz dužin ve výši 1000 K za 10.000 kg ustanovil úřad pro zahr. obchod s platností od 1. července 1921, což uveřejnil v časopise »Československá republika« z 1. července 1921 č. 178, ač publikace stanovených poplatků v té době nebyla nikde předepsána. Poněvadž vývozní povolení, o které jde, bylo vydáno dne 29. července 1921, řídí se poplatek za ně tarifem svrchu zmíněným.

V dalším namítá stížnost, že žal. úřad vyměřiv z vývozního povolení pravoplatně poplatek v úhrnné výši 1000 K, není oprávněn toto své pravoplatné rozhodnutí měniti a později poplatek na 14.000 K zvýšiti.

Proti této námitce dlužno především míti na zřeteli, že poplatek za povolení k dovozu nebo vývozu jest povahou svojí poplatkem za úřední výkon, jehož zkrácení se trestá podle důchodkového trestního zákona (§ 3. zák. z 24. června 1920 č. 418 Sb.). Platí o něm tudíž všeobecné předpisy o vyměřování poplatků obsažené v cis. pat. z 9. února 1850 č. 50 ř. z. a v zák. z 18. března 1878 č. 31 ř. z. Podle § 3 posléz cit. zák. promlčuje se právo vyměřovati, oč z příčiny nesprávného vyměření poplatku bylo méně předepsáno, vůbec ve dvou létech týče-li se však kolků a přímých poplatků, ve 3 letech po projití roku správního, ve kterém poplatek původně vyměřený se stal splatným.

V daném případě byl původní poplatek vyměřen a stal se splatným v roce 1921, takže dle uvedeného zákonného předpisu končila doba promlčecí pro dodatečný předpis koncem roku 1924. Nař. rozhodnutí z 8. června 1923 jakož i výnos jej opravující ze 4. října 1923, kteréž oba jsou předmětem stížnosti, vydány byly tedy před uplynutím zákonné lhůty promlčecí.

Poněvadž úřadu vyměřujícímu poplatky za povolení k dovozu a vývozu jest přiznati totéž právo, jaké přísluší všem úřadům poplatky vyměřujícím, mohl žal. úřad právem změniti své nesprávné vyměření a dodatečně vyměřiti to, oč prvé bylo méně vyměřeno, dokud právo vyměřovací promlčením nezaniklo.

Nelze proto ani této námitce stížnosti přiznati oprávněnost. Zdali by ke změně takové bylo zapotřebí slyšení stran, posuzovati jest dle toho, stačily-li k novému vyměření poplatků a bylo-li také k tomu použito údajů strany, či stalo-li se na základech jiných, od údajů strany odlišných. Toho v daném případě nebylo. Za základ vyměření nového poplatku vzal úřad tytéž skutkové podklady, které strana v žádosti za vydání vývozního povolení uvedla, takže nebylo zapotřebí stranu slyšeti.

Jest tedy také námitka vadnosti řízení v tomto ohledu vznesená neodůvodněnou.

Když takto žádná z námitek stížnosti neobstála, bylo stížnost zamítnouti jako bezdůvodnou.

Č. 4399.

Dávka z přírůstku hodnoty: I. * Pro zjištění nedobytnosti dávky z přírůstku hodnoty nemovitostí ve smyslu odst. 2 § 15 dávkového řádu pro Čechy z r. 1915 se nevyžaduje, aby vyměřující úřad sporem provedl odpůřčí nároky ve smyslu zák. z 20. prosince 1914 č. 337 ř. z. — **II.** Pouhá skutečnost, že od vydání platebního rozkazu vůči zcizi-